

Arrest

nr. 140 923 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AKTEPE en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2014 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van de heer A.S., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. Op 2 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Tevens gaf hij een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden ter kennis gebracht aan de hand van een bijlage 20.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat al s familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder V of 2", beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- ongedateerd attest van onderhoud en verklaring op eer vanwege het bestuurshoofd van het dorp Bagiica waarin deze stelt dat betrokkene geen inkomen, geen onroerende goederen en geen uitkeringen bezit en bijgevolg de nood heeft onderhouden te worden door haar vader. Beide documenten worden echter beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon de huur betaald van het gemeenschappelijke adres. Echter, louter het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn en dat de referentiepersoon deze woonlasten voor zijn rekening neemt, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon. Er werden geen overige documenten (storting, ...) voorgelegd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, *“Schending van art. 62 vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de bestuurs-handelingen”.*

Verzoekster haalt op uitgebreide wijze een arrest aan van de Raad, nr. 64 084 van 28 juni 2011, stelt dat dit bevestigd werd in rechtspraak van de Raad van State, waarna zij besluit, *“Het middel is gegrond omdat ook in casu het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd, minstens is er geen verwijzing naar artikel 7 Vreemdelingenwet.”*

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de bijlage 20 kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn gemotiveerd. Immers maakt de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de gemachtigde van de

Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden en op welke grond aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Immers luidt artikel 52 §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”,

Verweerder wijst erop dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan in deze enkel nagaan of de vreemdeling beschikt over een verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond, nu reeds afdoende werd gemotiveerd omtrent de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris diende -benevens de vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht- aldus niet bijkomend te motiveren waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s’est vu refuser l’établissement en tant qu’ascendante de Belge, décision dont la légalité n’a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu’elle n’est pas autorisée au séjour ni n’a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l’espèce, l’ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d’appréciation dans le chef de l’administration quant au principe même de sa délivrance: que l’article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l’homme et des libertés fondamentales ne s’oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l’entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu’ils prennent une mesure d’éloignement à l’égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l’article 8 précité; que l’ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d’établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l’article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n’avoir pas motivé l’ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d’établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze

voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politimaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Het weze voorts benadrukt dat uit het woord “desgevallend” zoals vermeld in artikel 52, § 4, 5de lid van de Vreemdelingenwet geenszins een vrijgeleide voortvloeit voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Zoals hierboven reeds vermeld kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de afgifte van een bijlage 20 immers enkel nagaan of er sprake kan zijn van een andere verblijfstitel op grond van een andere rechtsgrond.

Nu het bevel om het grondgebied als administratieve beslissing dient te worden beschouwd als de loutere vaststelling van een illegale verblijfstoestand, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat het woord desgevallend enkel inhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de verblijfsstatus van de vreemdeling dient na te gaan.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing diende te verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat voormelde bepaling sorteert onder het hoofdstuk II van Titel I “toegang tot het grondgebied en kort verblijf”.

Terwijl de verzoekende partij een aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, voor een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Bovendien weze het benadrukt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel en alleen als grondslag kan dienen voor een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Minister of zijn gemachtigde.

Verweerder verwijst ter zake naar de inhoud van artikel 7 van de Vreemdelingenwet:

“kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”

Terwijl artikel 52, §3-§4 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat zowel de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie als de Burgemeester een bijlage 20 kunnen afleveren, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. {...}

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De interpretatie van de verzoekende partij, als zou een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk op art. 7 Vreemdelingenwet moeten worden gebaseerd, ontnemt aldus politionele bevoegdheden aan de Burgemeester, die hem nochtans uitdrukkelijk werden toegekend bij art. 52, § 4 Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij

kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. De bestreden bijlage 20 strekt er onder meer toe aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Verzoekster werpt minimaal doch duidelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd werd en dat er geen verwijzing is naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De gewraakte passage in de bijlage 20 luidt als volgt:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981”.

2.6. De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. In de bestreden bijlage 20 figuren noch juridische noch feitelijke overwegingen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht werd dan ook geschonden (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

2.7. De beschouwingen van de verwerende partij in haar nota kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en dat er een feitelijke motivering werd opgenomen in dit verband, maakt niet dat er in rechte en in feite werd gemotiveerd op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist. Verwerende partij stelt in haar nota dat de weigering van verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie en dat er *“geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.”* Zij kan echter niet gevolgd worden in haar verweer. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt duidelijk dat de bijlage 20 in geval van een beslissing tot weigering van verblijf *“desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat”*, wat inhoudt dat een beslissing tot weigering van verblijf niet ipso facto een bevel om het grondgebied te verlaten met zich moet meebrengen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”.

Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807). Verwerende partij kan in haar nota dan ook niet dienstig opwerpen dat de bestreden bijlage 20 op het vlak van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afdoende is gemotiveerd wanneer wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht. Verwerende partij kan voorts niet dienstig voorhouden dat de motieven van de motieven niet moeten worden vermeld, aangezien de Raad niet kan inzien welk toepassingsgeval van artikel 7 van de Vreemdelingenwet inherent besloten ligt in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit klemmt des te meer aangezien verwerende partij dit ook niet verduidelijkt in

haar nota. De verwijzing in de nota naar andersluidende (oude) rechtspraak van de Raad van State en van de Raad is voorts evenmin dienstig. De verwerende partij verwijst tevergeefs naar het feit dat een verplichting om te verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet politionele bevoegdheden zou ontnemen aan de burgemeester, waarnaar artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit verwijst. Immers vormt de bestreden bijlage 20 geen toepassing van artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Bovendien kan nog worden verwezen naar artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voormelde bepaling luidt als volgt: *“Aan de Burgemeester of zijn gemachtigde wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980.”* In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota, kan de burgemeester dus wel degelijk verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten treft.

2.8. Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde vaststelling laat echter niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

2.9. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar vader en moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

2.10. Verzoekster toont met haar zuiver theoretisch betoog niet aan dat zij als 40-jarige vrouw met haar vader en moeder alhier een gezins- of privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing verhindert alleszins niet de afgifte van een verblijfskaart indien verzoekster voldoet aan de in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Gezien het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 20 vernietigd wordt, is een schending van artikel 8 EVRM overigens niet aan de orde.

Het tweede middel is ongegrond.

2.11. In een derde middel werpt verzoekster op, *“Schending van het materieel motiveringsbeginsel en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekster betoogt als volgt na uitgebreide theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Noch de behoefte, noch het ten laste zijn zou afdoende aangetoond zijn door verzoekster.

Niets is minder waar.

Verwerende partij motiveert dat het attest van armoede een loutere verklaring op eer zou betreffen vanwege het bestuurshoofd.

Dit is een miskenning van de bewijskracht van een authentieke akte.

Het attest dat werd bijgebracht is geen loutere verklaring op eer (stuk 5).

Alle Turken die hun behoefte wensen aan te tonen brengen juist dezelfde akte bij vanuit Turkije.

Er bestaat geen ander document om de behoefte aan te tonen.

Verzoekster staat ingeschreven in Turkije in de bevolkingsregister in het dorp BAGLICA.

De bevoegde persoon voor het afleveren van het attest is de MUHTAR (bestuurshoofd).

In casu heeft de MUHTAR het attest van armoede afgeleverd met een officiële stempel.

Het heeft dan ook geen zin om dit attest in twijfel te trekken.

Bovendien dient dit document samen gelezen te worden met de stukken die reeds werden afgeleverd bij de eerste aanvraag (stukken 7-15).

Mocht het document an sich onvoldoende zijn, quod non, heeft het voldoende bewijskracht in samenhang met de andere voorgelegde documenten die zich in het administratief dossier bevinden.

Verwerende partij meent tot slot dat het absoluut noodzakelijk is dat er stortingen worden voorgelegd om het ten laste zijn aan te kunnen tonen, quod certe non.

Omdat verzoekster sedert jaren bij haar vader woont zijn er geen stortingen moeten gebeuren.

Wel wordt afdoende aangetoond dat haar vader volledig instaat voor haar huisvesting, kleding en voeding. Bovendien zijn er ook getuigenverklaringen die allen bevestigen dat verzoekster ten laste is van haar vader.

Het middel is gegrond.”

2.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.13. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.14. De beslissing tot weigering van verblijf die is opgenomen in de bijlage 20 bevat twee motieven die haar op zich kunnen schragen, namelijk het motief dat verzoekster op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, toen ze nog in haar land van herkomst verbleef en ingeschreven was in Turkije in het bevolkingsregister in het dorp B, en het motief dat ze op onvoldoende wijze heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, nu ze in België verblijft en een vestigingsaanvraag heeft ingediend in functie van haar vader. Enkel indien gegronde kritiek geuit wordt met betrekking tot deze twee motieven, kan dit aanleiding geven tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf.

2.15. Dat beide voormelde aspecten van belang zijn bij de beoordeling van een vestigingsaanvraag van een descendent blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd, *“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

2.16. De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het “ten laste” zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.17. Het motief dat verzoekster op onvoldoende wijze heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon luidt als volgt: *“rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon de huur betaald van het gemeenschappelijke adres. Echter, louter het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn en dat de referentiepersoon deze woonlasten voor zijn rekening neemt, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon. Er werden geen overige documenten (stortingen,...) voorgelegd.”*

2.18. Verzoekster betwist niet dat uit de rekeninguittreksels enkel kan worden afgeleid dat de referentiepersoon de huur betaalt van het gemeenschappelijke adres. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij in casu oordeelt dat het enkele element dat verzoekster onder één dak woont met de referentiepersoon en dat deze de woonlasten voor zijn rekening neemt, *“[...] niet automatisch tot gevolg [heeft] dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon. Er werden geen overige documenten (stortingen,...) voorgelegd.”* In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt uit de vermelding *“(stortingen,...)”* dat verwerende partij het niet absoluut noodzakelijk vindt dat er stortingen worden voorgelegd om het ten laste zijn aan te tonen. Verzoekster is ervan overtuigd dat de beoordeelde rekeninguittreksels samen met andere stukken die werden overgelegd en waar ze zonder meer naar verwijst in haar verzoekschrift, volstaan, maar dit kan de gewraakte motivering in de bestreden bijlage 20 niet aan het wankelen brengen. Verzoekster is ervan overtuigd dat afdoende werd aangetoond dat haar vader volledig instaat voor haar huisvesting, kleding en voeding, maar de Raad ziet niet in hoe dit kan worden afgeleid uit de overgemaakte rekeninguittreksels die niet meer kunnen zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat de vader van verzoekster de woonlasten voor de gemeenschappelijke woning voor zijn rekening neemt. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift getuigenverklaringen, doch deze bevinden zich niet in het administratief dossier. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te houden met stukken die niet overgemaakt werden op het ogenblik dat zij de bestreden bijlage 20 trof. Zij kunnen ook geen bewijs vormen dat verzoekster ten laste is van haar vader. Het betreft niet gedateerde getuigenverklaringen die in gestandaardiseerde voorgedrukte

vorm zijn opgesteld, waarbij ze uitgaan van in Nederland verblijvende personen die niet meer stellen dan dat verzoekster sedert 2009 bij haar vader verblijft en “*volledig ten laste is*” en “*volledig financieel ten laste is*” van haar vader. Er worden geen objectieve stukken ter ondersteuning hiervan gevoegd. Uiteraard volstaat ook de verklaring van verzoeksters vader niet in dit verband, te meer daar deze niet meer stelt dan dat hij “*voor haar zorg(t)*”.

2.19. Aangezien de kritiek inzake het motief dat verzoekster op onvoldoende wijze heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon niet gegrond is, dient gelet op het gestelde in punt 2.14. de kritiek die verzoekster uit aangaande het motief dat zij op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon niet nader te worden onderzocht.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden bijlage 20. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf kan leiden, die eveneens besloten ligt in de bestreden bijlage 20. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA